

Το ξέρω το βλέπω στα μάτια σας, σίγουρα παραξενεύεστε. Δεν μπορείτε να εξηγήσετε ποιος ο λόγος που σας θυμήθηκα και ξαναζήτησα να μαζευτούμε. Δεν ξέρω αν θυμάστε κιόλας, αυτά που ζήσαμε μαζί. Πέρασε τόσοσος καιρός από τότε... Μα για μένα είναι όλα τους στιγμιαία. Βάζω στοίχημα ότι, απορροφημένοι στις καθημερινές σκοτούρες σας, έχετε ξεχάσει τα περισσότερα.

Την πρώτη γκόμενα την 'λέγαν...

Το ξέρω το βλέπω στα μάτια σας, σίγουρα παραξενεύεστε. Δεν μπορείτε να εξηγήσετε ποιος ο λόγος που σας θυμήθηκα και ξαναζήτησα να μαζευτούμε. Δεν ξέρω αν θυμάστε κιόλας, αυτά που ζήσαμε μαζί. Πέρασε τόσοσος καιρός από τότε... Μα για μένα είναι όλα τους στιγμιαία. Βάζω στοίχημα ότι, απορροφημένοι στις καθημερινές σκοτούρες σας, έχετε ξεχάσει τα περισσότερα. Έχετε τις οικογένειες σας να σας απασχολούν, έχετε να παλέψετε με τη ρουτίνα. Καταλαβαίνω τέτοιες σκέψεις που θέλω να μοιραστώ μαζί σας είναι πολυτέλεια. Ίσως επειδή έμεινα μακριά από μέχρι τώρα, δεν μπορώ να συμμεριστώ τις καινούργιες ανησυχίες σας. Σας ακούω -σποραδικά είναι η αλήθεια- ή ασχολείστε με τα προβλήματα της οικογένειας. Καλά κάνετε.

Για παράδειγμα, δεν μπορώ να ξεχάσω εσένα, Μάκη, που μένες ολόκληρους έφημες να βρεις το κατάλληλο ιδιωτικό σχολείο για τα διστάρια σου. Ψεφίζες το ένα από 'δω, πάλευες να μάθεις λεπτομέρειες για το άλλο, το τρίτο σου παρόπεθε ακριβώς... Εγώ απ' την μεριά μου άκουγα κι από μέσα μου χαμογελούσα, αδυνατώντας να καταλάβω. Μου ερχόταν να σε πιάσω απ' τους ώμους και να σε ταρακουνήσω, μπας και σε κάνω να συνέλθεις. Γιατί αδελφέ, θα φώναζα, δεν καταλαβαίνω, γιατί διαλέγεις ακριβή ιδιωτικά εκπαιδευτήρια για τα διστάρια σου; Στο κάτω κάτω της γραφής, το ίδιο δημητικό βγήκαμε και κανένας μας δεν έπαθε κάτι. Θα μου πεις, αν είχα κι εγώ παιδιά, θα γύρινα το καλύτερο δυνατόν.

Ξέρω Ηλία, ξέρω, εσύ δεν μπήκες ποτέ σ' αυτό το δίλημμα και σου βγάψω το καπέλο. Κανείς μας δεν χρειάστηκε να πληρώσει τη σπουδών του εκπαιδευτή, για να γίνει πιο ολοκληρωμένος χαρακτήρας. Και για σένα ξέρω, Κώστα, τι ετοιμάζεσαι να πεις αυτή τη στιγμή. «Ολοκληρωμένος χαρακτήρας και μη γέλω...». Είδες αυτό θα 'λεγε.

Σας έχω μάθει μια χαρά και τους τρεις τότε χρόνια. Μαζί μεγαλώσαμε, ζήσαμε ηλικίες που σημαδεύουν. Παραδεχτείτε το, δε χρειάζεται να μιλήσετε, διαβάσω την σκέψη σας πια. Έτσι μιλούσες πάντα Κώστα, ως έβριες ότι στην πραγματικότητα έχεις μένει ένα εναόδητο παιδί. Όπως τότε -τρίτη δημοτικού ή αργότερα ήταν- που μας εξομολογούσες τον έρωτα σου για την Μαρίνα. Εγώ τότε δεν ήξερα που παν' τα τέσσερα. Χρειάστηκε να περάσουν τρία τέσσερα χρόνια ακόμη για να νούσω τα πρώτα σκιρτήματα.

Σίγουρα Μάκη θα θυμάσαι: εγώ κι εσύ ήμασταν οι «εξωμένοι» της παρέας -τα καλά παιδιά που δέχονταν να καλέσουν στα πάρτυ τους τα κορίτσια- ενώ ο Ηλίας κι ο Κώστας θεωρούνταν ιδιαίτερα «μάγκες» από τις οικογένειες των κοριτσιών, πράγμα που σήμαινε ότι αυτά τα πάρτυ ήταν απαγορευμένα για κείνους. Θυμάσαι Μάκη μου την ανεμελιά της ηλικίας; Τότε που παρακαλούσαμε να φύγουν οι γέροι μας, να κλείσουμε τα φώτα, να χορέψουμε «ξένοιαστοι» μέσα στην αδιόριστη μας τα slow του Kristophe -Θεός φυλάξει- ή του μακαρίτη του Dassin και στην καλύτερη περίπτωση κομμάτια από το Wish you were here των Pink Floyd. Και μετά ερχόταν η καλύτερη ώρα -μη γελάς εσύ Ηλία, ξέρω ότι αυτά τα ονόματα σου φαίνονται γελοία, διαφορετικά είναι τα γούστα σου- για το παιχνίδι, που περιμέναμε όλη την νύχτα, οι δωδεκαχρονι. Μαζευόμασταν σε κύκλο, βρόιπαμε ένα μπουκάλι coca cola και ξεκινούσαμε το παιχνίδι. Η Ντόλυ δεν έπαιζε ποτέ, θυμάσαι; Απ' ότι μαθαίνω τώρα, η ντροπαλή Ντόλυ ετοιμάζεται για τον τρίτο της γάμο. Αλήθεια, με δυο παιδιά, πως τα καταφέρνει;

Ναι Ηλία, συμφωνώ, άλλα μυαλά φορούσαμε στα έντεκα, διαφορετικά σκέφτομασε εικαστιέντε χρόνια μετά. Αλλά, τ' αδύνα πεταχτά φίλια που ανταλλάσσαμε δεν είχαν τίποτα μεμπτό, ούτε για τα έντεκα χρόνια μας. Θα μου πείτε: «Καλά παλιόκρη, που κόλληρες τώρα και γιατί θυμάσαι θέματα προϊστορικά;» Γιατί όσο και να γελάς Ηλία, εκείνη ήταν η μόνη άβολη εποχή που μπορώ να θυμηθώ. Τότε που πίναμε Martini, που τρώγαμε ζηρούς καρπούς και παρακαλούσαμε να έρδει η ώρα για την «μπουκάλια».

Μόνο εσύ Μάκη το ξέρεις, σε κανέναν άλλον δεν το έχω πει. Ντρεπόμουν βλέπεις. Μόλις κάναμε κύκλο κι έστριβα την μπουκάλια έ-

κλείνει τα μάτια και παρακαλούσα να δείξει την Λασκαρίνα. Ή όταν ερχόταν η σειρά της, προσευχόμουν το στόμιο του μπουκαλιού να στη μαδέψει την μεριά μου. Θα γελάτε, δέβαινα -δί키ο έχεις Ηλία, εσύ δεν έζηρες τέτοιες στιγμές- δεν μπορούίτε να καταλάβετε τα πρώτα συμπτώματα της ζήλιας, όταν το στόμιο του μπουκαλιού δεν μου έκανε τη χάρη κι έδειχνε άλλα αγόρια.

Ναι, μη γελιάς Ηλία, ούτε εσύ Κώστα. Ναι, την πρώτη γκρίνια που καψορεύτηκε τη 'λέγαν Λασκαρίνα. Ο Μάκης το ξέρει. Μαζί, στο φροντιστήριο, δυο χρόνια μετά της θάλαμα ψευδώνυμο, για να μην καρφωνόμαστε. Θυμάσαι Μάκη; Άννα την λέγαμε. Λες και θα μπορούσε κάποιος να καταλάβει την κρυψινόιά μας. Ναι, γέλια Ηλία, λες και δεν ξέρουμε όλοι την καβούρα που είχες για την γυναίκα σου. Λες και δεν θυμόμαστε που σε παίρναμε στα τσιπουράδικα ορδίο, και σε βιάζαμε κουδάλιγτό μέχρι να πει τελικά το «ναι».

Συμφωνώ, Κώστα, η Λασκαρίνα «ψυσούσε» σαν γκρίνια. Η καλύτερη στην τάξη. Αργότερα κατάλαβα δέβαινα τη διαφορά με τα κορίτσια σ' αυτές τις ηλικίες. Εμείς στρουμπουλά και ροδομάγουλα παιδάκια κι αυτές σχεδόν έτοιμες γυναίκες. Λογικό ήταν να μην συμβεί το παραμικρό μεταξύ μας. Πώς να συμβεί; Τι; Με την ντροπή που κουδάλιουσα εκείνα τα χρόνια, τόσο νυχτωμένους που ήμουν -όπως όλοι μας, παραδεχτείτε το- νόμιζα ότι αυτό που κουδάλιουσα ανάμεσα στα πόδια μου, ήταν μόνο για κατούρημα.

Πάντως, άσχετα, αγάπησα την Θάσο. Θα μου πείτε: «χρειάζοταν να πας τρεις φορές, για να το καταλάβεις» Ναι παλικάρια, γιατί την τρίτη φορά έμαθα ότι αυτό το όνομα είναι πολύ συχνό στο νησί. Δεν με πειράζει Κώστα, ας λες ό,τι θές για την Μπομπουλόνα, τη Μαυρογένους ή την γυναίκα του Κανάρη. Εγώ σήμερα αποφάσισα να εξομολογηθώ, κάτι άσχετο αν θέλετε, επειδή θεωρώ ότι έχουμε κοινή πορεία σ' αυτή τη ρημάδα τη ζωή. Επειδή είχα διάθεση για κουτσομπολίο. Επειδή...

Όχι Μάκη, δεν έχει καμία σχέση με τις επιλογές μου. Ούτε καν ξέρω που βρίσκεται. Έχω να τη δω είκοσι χρόνια. Υποθέτω θα 'ναι παντρεμένη με κανά δυο κουτσούδελα, όπως κι οι τρεις σας. Απλά μου άρεσε αυτή η συζήτηση μας. Ελπίζω να έχουμε κι άλλη φορά τέτοια ευκαιρία...